

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodvs Expeditæ Confessionis Tum pro Confessarijs, tum pro Pœnitentibus

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

An peccata dubia sint necessariò clavibus subjicienda, §. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41773

de non omnia proponat? Respondeo, nec tunc mentiri, quia communis sensus est, ipsis Confessariis maximè notus, quòd in Confessione generali non omnia alias rite confessa aperiantur; imò etiam si mentiretur; peccaret solum venialiter: esset enim in re levi, & minimè ad Confessionem necessaria.

Alia huc pertinentia vide infra, cum de Mendacio in Confessione libro hoc 2. c. 10. §. 2.

§. III.

An peccata dubia sint necessariò clavibus subdenda.

8 **D**Vbium, aliud est positivum, aliud negativum. Positivum est quando quis aliquas habet rationes, vel motiva probabilia ad credendum, verbi gratia, se peccatum aliquod commississe;

misisse; & habet alias rationes seu motiva probabilia ad credendum se illud non commisisse. Hoc, quod vocavimus dubium positivum, improprie vocatur dubium; vere enim appellatur, & est iudicium probabile. Negativum est, quando quis non habet rationes, vel motiva; saltem probabilia ad credendum se peccasse; sed nec rationes similes habet ad credendum se non peccasse; sicuti non habet quis rationes probabiles ad iudicandum arenæ Maris, aut grana paria esse, nec ad iudicandum esse imparia. Hoc enim verò proprie vocatur dubium. His positis.

9 Certum in hac re nostra est primo, eum, qui dubius est positive de suo peccato, hoc est habet rationes probabiles, quod non peccaverit mortaliter, & similes, immo probabiliores rationes, quod peccaverit; non tenet

neri ad illud confitendum. Ratio est quia se conformat iudicio probabili, quod satis est, ut in rebus moralibus, juxta rectam rationem, quis prudenter agat, etiam relicto probabiliori iudicio.

10 Certum est secundò. Qui probabiliter, immò certò scit se mortaliter deliquisse, habet tamen rationes probabiles se illud non esse confessum, sed & probabiles item habet se confessum esse; nec teneri ad illud confitendum: quidquid aliqui in contrarium dicant; Ratio est evidens: quia adhuc sequitur iudicium probabile.

11 Certum est tertio. Qui rationes probabiles habet, se non peccasse: vel scit quidem se peccasse, sed habet probabilitatem jam se esse confessum, si nullas habet rationes credendi contrarium: non teneri ad Confessionem:

C 4 nem:

a suar. de
pœn. d. 22.
sect. 9. n. 6
Aliique.

b Sanc. in
Dec. l. pr.

c. 9. n. 33.

Sylvius in
addit 3. p.

q. 6. art. 4.

§. quaritur
3. cont.

Flag præc.

Eccl. 2. l. 3

e. 4. n. 7.

c. Idem
aliquæ.

d. Connch

de pœn. d. 7

dub. 8. n.

68. apud

Diam. p. 3.

tr. 4. res 1

nem : Ratio est eadem dicta, im-
mo, ut patet, major.

12 Certum est quartò. Si con-
tra, habeas rationes probabiles
judicandi te peccasse, sed nullam
rationem probabilem habeas ju-
dicandi te esse confessum, (quod
est dubitare negativè de Confes-
sione) teneri te ad Confessio-
nem. Ratio est quia tunc posse-
sio præcepti Confessionis est
contra te : constat enim de pecc-
cato, deque obligatione confi-
tendi; de Confessione vero fa-
cta, non constat.

13 Difficultas igitur solùm
superest de dubio negativo, &
quidem circa culpam mortalem.
An scilicet qui negativè dubitat,
se peccatum commisisse, vel
quod commisit fuisse mortale;
teneatur ejusmodi peccatum du-
bium confiteri. Dubito, v g. sed
nullam habens rationem proba-
bilem me excusantem, an occi-
derim hominem, vel, posito
quod

*e De Lug.
de pæn. d.
16. sect. 2.
n. 59.*

quod occiderim, dubito an cum debita advertentia occiderim; obstringor ne tale homicidium in Confessione declarare?

14 Prior sententia negare posset, *f* & quidem validis rationibus. Præcipua illa est, quia in hoc casu melior possessio est pro pœnitente: neque enim debet certò condemnari, aut cogi pati sententiam certam confessionis, tantumque onus subire, quantum est naturæ hominum fragili ipsa Confessio, pro delicto dubio.

*f Favet
Henr. l. 8.
de Euch. c.
45. n. 3. in
Gloss. li P
citās Pa-
lud. Ant.
Tabienam.*

15 Posterior tamen sententia est communis apud Theologos, qui obligant fideles ad Confessionem talium peccatorum in prædicto dubio. Ratio hujus sententiæ potius est extrinseca, quam intrinseca; nam Layman postquam priorem sententiam, ut sibi probabilem proposuisset; in fine addit se nihil hac de re velle statuere. Ioannes

*g Suar. de
pœn d. 22.
sect. 9. n. 2
Sanch. l. 1.
in Deo. c.
10. n. 66.
alios late
referentes.
h Laym. l.
1. tr. 1. c. 5.
§. 4. n. 37.*

Jo. Præ-
pos. q. 5. de
integr. cō-
fessionis
dub. 3. n.
107.

1 Dian p. 3
ar. 4. res.
60. vide
etiamp. 4.
ar. 3. res. 5.

Præpositus i similiter docet priorem eandem sententiam esse speculativè probabilem, licet non sit in praxi à posteriore recedendum. Diana / postquam attulit ex citato Layman rationes pro sententia priori, concludit; ideo tu cogita, nam ego absolute affirmativam (hoc est posteriorem à nobis modo adductam) sententiam teneo. De Lugo mibi eruditè solvit omnes rationes, quæ faciunt pro posteriore, quam, ut dictum est; Theologi communiter sequuntur; tandem ab eadem communi non esse recedendum statuit, nixus eo fundamento; quia nimirum talis est usus: & praxis communis totius Ecclesiæ, cujus praxis cum initium non agnoscatur; affirmari potest (ait) ita Christum Dominum instituisse, ut scilicet etiam peccata dubia fideles confiteri teneantur.

16 In hac gravi difficultate Dico primò priorem sententiam interdum ratione subjecti non solùm practicè probabilem, sed certissimam esse; nempè pro conscientis timoratis scrupulosis n. Ratio est quia hi in dubio debent præsumi non peccasse mortaliter; quare, & in eo dubio, in quo alii essent obligandi, ipsi sunt omnino eximendi.

17 Dico secundo absolutè, ex ratione objecti, posterior sententia in praxi recipienda est. Ceterum an prior practicè excipi possit; ut certò decernere tanti illi Doctores ausi non sunt; ita nec ausim ego.

18 Denique Doctores o hic advertunt, si quis in Confessione afferat sola peccata dubia; debere moneri, ut addat aliquod peccatum certum ex aliàs confessis, ne scilicet periculum subsit frustrandi Sacramentum; si forte illud verum peccatum non

n Sa, Sua-
rez, Gran-
Becan a-
linque re-
lati à Jo.

Sanch. in
select. d. 41
n. 18. &

Castr. tr. 1
disp. 4. de
cōsc. scrup.
pulosap. 2
n. 4.

o Suar. de
pœn d. 18.
sect. 1. n. 12

fit; atque adeo non fit materia Sacramenti pœnitentiæ. Quod si hoc certum haberi non possit: tunc prudentis arbitrio, juxta materiæ necessitatem, dubiique probabilitatem, & denique salutis proximi periculum, absolvi poterit pœnitens, sub conditione saltem mente concepta: id quod in pueris, quando sunt in confinio acquirendi rationis usum, usu venire solet.

§. 4.

De peccatis confessis ut dubiis.

19 **S**I pœnitens bona fide confessus est peccatum dubium, ut certum, verbi gratia, se furatum esse aureos centum, vel consensum præbuisse turpi cogitationi; sed deinde incipit dubitare de tali furto, vel de dato consensu: non obligatur